

skulde da være, at denne Svigersøn hørte hjemme i en Etat, hvor Æresbegreberne ere noget forskellige fra, hvad der er Brug i det almindelige borgerlige Samfund.

Jeg synes, det er en daarlig Tjeneste, den højtærede Konseilspræsident gør Kongehuset ved at blive ved med at forelægge dette Lovforslag Gang efter Gang. Maaske vil den højtærede Konseilspræsident svare, at man jo har Erfaring for, at naar man bliver ved saadan at banke paa og banke paa, bliver der til sidst lukket op. Det er gaaet saadan tidligere med Apanagelovene, med Love i samme Retning, hvori dette Lovforslag gaar, at naar blot den højtærede Konseilspræsident blev ved med at komme igen og komme igen, fandt han til sidst Folketingets villige Øre. Det gik jo saaledes med Apanagen til Prins Christian. Der er nu i 3 Aar paa 3 Finanslove ydet 48,000 Kr. om Aaret. Der blev ydet meget store Bevillinger paa anden Maade, i alt er der til denne Prins bevilget i de sidste Aar op imod 1 Million. Det er akkurat 4 Gange saa meget, som det ærede Medlem for Ribe (Busk) i sin Tid vilde give for hele Kongemagten. Det er altsaa betydelige Summer, der ere bevilgede blot til eet Medlem af Kongehuset. Det kan jo være, at den højtærede Konseilspræsident betragter dette som et Varsel om, at der vil kunne blive ydet mere, nu da han har set, hvor godmodigt, hvor elskværdigt Folketinget har været, og at han tænker: Blot jeg kommer igen og kommer igen, vil dette godmodige og elskværdige Folketing ganske sikkert til sidst give mig, hvad jeg kræver. Saaledes maa han tænke. Det kan jo ogsaa være, at han har tænkt saaledes, da han tog den halve Million: dette godmodige og elskværdige Folketing, som har givet Apanager og Slotte o. s. v., gør saamænd ikke saa meget Vrøvl, fordi jeg tager nogle Penge, jeg faar dem nok efterbevilgede.

Imidlertid forekommer det mig, at den højtærede Konseilspræsident i dette Øjeblik skulde være noget mere forsigtig. Han vil i de sidste Dage have hørt fra Ordførerne her i Tinget, at han har sat sig i Konfliktforhold til dette Ting, og under saadanne Forhold forekommer et saadant Krav som det, her foreligger, endnu mere mærkværdigt, end det ellers vilde være. Nu kan den højtærede Konseilspræsident sige: Ja, dette Konfliktforhold er jo af en egen Art, og jeg skal indrømme, det er af en egen Art. Denne Konflikt, som vi jo efter Sigende skulle befinde os i, er en Konflikt, vi ikke mærke meget til, det er en ganske

ejendommelig specifik dansk Konflikt, jeg kunde sige pæredansk Konflikt. Det er den ene Part, der slaar, og den anden, der lader sig slaas. Den højtærede Konseilspræsident kan henvise til de Udtalelser, der faldt fra det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (C. Hage) om, at Folketingets Taktik vilde blive uforandret trods den halve Million, og kan sige sig selv: naar Folketingets Taktik ikke forandres, saa behøver jeg bare at banke paa Døren Gang efter Gang, til sidst bliver der lukket op, og til sidst faar jeg denne Medgiftsbevilling. Saaledes kan han maaske slutte, og jeg indrømmer ogsaa, at saa vidt vi endnu kende til Konflikten, er den af en meget ejendommelig Art. Jeg erindrer en gammel Fortælling om en fattig Husmand Per Nilen, der kom hjem til sin Kone efter at have arbejdet for den rige Gaardmand Søren Jensen: „Sikken Konflikt, jeg har været i i Dag“, og saa sagde Konen: „Det var dog forfærdeligt, nu bliver du afskediget“. „Nej“, sagde han, „det var kun Gaardmanden, der slog, jeg var ikke saa tovtlig at slaa igen. Jeg skal dog ikke indlade mig paa noget saadant“. Ja, en saadan Konflikt kan det være, vi have, men det kunde være, at den blev noget mere alvorlig, og i hvert Fald synes jeg, at det er et ubetimeligt Øjeblik at komme med et saadant Bevillingskrav som det, den højtærede Konseilspræsident her stiller. Jeg tror ikke, han gør sig selv, og jeg tror ikke, at han gør Kongehuset nogen Tjeneste dermed. Han kan dog sikkert i Aar efter at have taget den halve Million og efter Debatten om Konflikten, hvilken Form denne nu end antager, skarpere eller mindre skarp, ikke gøre sig fjerneste Haab om at faa disse 240,000 Kr. med sig hjem. Det kan han ikke, og saa synes jeg, han skulde lade være med at fremsætte et saadant Forslag. Det kan være, at han kan fortælle paa et og andet Sted: Ja, der ser man, hvor modvilligt, vrangvilligt Folketinget er! Det kan være, han gennem disse forkastede Apanage- og Medgiftsbevillinger søger at stive sig selv af. Jeg tror dog ikke, det lader sig gøre denne Gang.

Jeg for mit Vedkommende vil aldrig gaa med til Apanagebevillingerne eller noget i den Retning; saa længe der er unge Mænd og Kvinder af Arbejderklassen, som ikke kunne sætte Bo, fordi de ikke have Raad dertil, som maa trække det ud Aar efter Aar, som maa tage Møbler paa Afbetaling, saa længe vil jeg aldrig kunne forsvare at øse af disse Folks Penge, de Penge, disse